

Daniels Bog – nummer hundrede og to

Budbringerens tredobbelte anvendelse: Åbenbaring af de profetiske dynamikker

Jeff Pippenger
2024-02-29

Elias' tredobbelte anvendelse omhandler budskabet, budbringeren og bevægelsen i den tidsperiode, hvor Guds eksekutive dom finder sted, hvilken begynder med søndagsloven i De Forenede Stater og fortsætter indtil nådetidens afslutning. Den eksekutive dom intensiveres fra en periode, hvor Guds dom er blandet med barmhjertighed, til den tid, hvor Hans domme udgydes uden barmhjertighed i de syv sidste plager.

Den tredobbelte anvendelse af budbringeren, som bereder vejen for pagtens Budbringer, vedrører budskabet, budbringeren og bevægelsen i afslutningsperioden af Guds undersøgende dom, som identificerer beseglingens periode for de hundrede fireogfyrre tusind. Denne periode ender ved den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater, hvilket er tidspunktet, hvor Guds fuldbyrdende domme begynder.

Johannes Døberen beredte vejen for Kristus, pagtens sendebud, til at stadfæste pagten i opfyldelse af Daniel kapitel ni, vers syvogtyve. Derved beredte han også vejen for Kristus til pludselig at komme til sit tempel og rense Levis sønner, hvilket Han gjorde ved begyndelsen og afslutningen af sin tjeneste på tre og et halvt år. Renselsen af det bogstavelige tempel var symbolet på Hans værk med at rense sjælens tempel hos dem, der fremstilles som Levis sønner.

Hans bogstavelige værk med at rense templet var en opfyldelse af profetien, og da Han fuldførte værket i Johannes kapitel to, vers tretten til toogtyve, ledte Helligånden disciplene til at erindre et afsnit fra Det Gamle Testamente, som var en del af Hans værk med at rense og lutre disciplene i opfyldelse af Malakias tre.

I passagen i Johannes fastslog Kristus, at når Hans legemstempel blev nedbrudt, ville Han rejse det igen på tre dage. Samtalen med de ordkløvende jøder tilføjede, at ombygningen af det bogstavelige tempel, som var blevet udført af Herodes, og som var blevet fuldført netop det år, havde taget seksogfyrre år. Jesus rensede sine disciple gennem et eksempel på en af de regler, der er forbundet med det profetiske ord, som Jesus havde indskrevet i sit Ord gennem engles, Helligåndens og profeternes virke.

Han tilvejebragte det profetiske eksempel på, at det bogstavelige repræsenterer det åndelige. Han indsatte den profetiske nøgle i tallet »seksogfyrre« som et symbol på templet. »Seksogfyrre« var det antal dage, Moses var på bjerget og modtog anvisningerne for templet. »Seksogfyrre« er det antal kromosomer, der udgør det menneskelige tempel. »Seksogfyrre« er det antal år (1798 til 1844), der blev fuldbyrdet i genoprettelsen af det åndelige tempel, som var blevet nedtrampet af hedenskabet og dernæst af pavedømmet.

De to tempelrenselse rummer den symbolik, at tre dage svarer til seksogfyre år. De indbefatter princippet om, at det bogstavelige repræsenterer det åndelige. De udgjorde både en opfyldelse af og en forudsigelse af profeti. De to renselser repræsenterer en sandhed, som misforstås af én klasse og åbenbares for en anden klasse.

De to renselser angiver et tidsrum, hvor Guds kirke er blevet fordærvet til det punkt, hvor den er »en utro slægt af hugorme«, som søger et tegn, når tegnet bliver forklaret dem direkte, for det eneste tegn, der skal gives, er tegnet på ødelæggelsen af templet, som bliver rejst op på tre dage.

I øgleyngel, hvorledes kan I, som er onde, tale godt? Thi af hjertets overflod taler munden.... Da svarede nogle af de skriftkloge og farisæerne og sagde: Mester, vi vil gerne se et tegn fra dig. Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro slægt kræver tegn; og intet tegn skal gives den uden profeten Jonas' tegn. Thi ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i hvalens bug, således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød. Matthæus 12:34, 38–40.

Alle disse profetiske dynamikker er fremstillet i alle tre opfyldelser af, at Pagtens Engel pludselig kommer til sit tempel, sådan som Han gjorde det i Johannes, kapitel to.

Og jødernes påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. Og han fandt i templet dem, som solgte okser og får og duer, og vekselererne siddende der. Og da han havde lavet en svøbe af små reb, drev han dem alle ud af templet, både fårene og okserne; og han udøste vekselerernes penge og væltede bordene; og til dem, som solgte duer, sagde han: Tag dette bort herfra; gør ikke min Faders hus til et handelshus. Og hans disciple kom i hu, at der var skrevet: Nidkærligheden for dit hus har fortæret mig. Da svarede jøderne og sagde til ham: Hvilket tegn viser du os, siden du gør dette? Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg oprejse det. Da sagde jøderne: Seks og fyre år har dette tempel været under opførelse, og du vil oprejse det på tre dage? Men han talte om sin legemes tempel. Da han derfor var opstanden fra de døde, kom hans disciple i hu, at han havde sagt dette til dem; og de troede Skriften og det ord, som Jesus havde sagt. Johannes 2:13–22.

Pagtens Budbringer skulle rense og også lutre Levis sønner som „sølv“, der repræsenterer Guds ord, og „guld“, som repræsenterer tro. Pagtens Budbringer ville rense sine disciple ved at forøge deres „tro“ på hans profetiske „ord“. Dette profetiske ord var bestemt til at rense, men også til at lutre. Hans profetiske ord repræsenterer altid en prøve, og det er gennem hans profetiske ord, at Levis sønner lures i den periode, hvor han pludselig kommer til sit tempel.

“Han har sin kasteskovl i sin hånd, og han vil rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden.” Mattæus 3:12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at modtage irettesættelse, for verdenselskende til at antage et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, ligesom disse disciple blev det i synagogen i Kapernaum. Når sandheden bringes hjem til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvfornægtende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder afsløres. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus med

murren: 'Dette ord er hårdt; hvem kan høre det?'" Jesu Liv, 392.

Disse „sjæle, som blev prøvet“ i „synagogen i Kapernaum“, nægtede at forstå, at da Kristus sagde til dem, at de måtte spise Hans kød og drikke Hans blod, benyttede Han Sit bogstavelige legeme til at formidle en åndelig sandhed. Det var den samme profetiske fremstilling, som Han gav af templet i Johannes kapitel to. Da princippet om, at det bogstavelige går forud for og repræsenterer det åndelige, blev erkendt som „en hård tale“, som de ikke var villige til at „høre“, vendte de sig bort og vandrede aldrig mere med Ham. Det fandt sted i Johannes kapitel seks, vers seksogtres (666), hvilket repræsenterer den snart kommende søndagslov, som blev forbilledliggjort ved den 22. oktober 1844, hvilken igen blev forbilledliggjort ved korset på Golgata.

Fra den tid trak mange af hans disciple sig tilbage og vandrede ikke længere med ham.
Johannes 6,66.

I Johannes, kapitel to, havde Helligånden ledt disciplenes sind til at „erindre“ den profeti, der beskriver Guds nidkærhed, og ordet „nidkær“ er det samme ord som „jaloux“ i både hebraisk og græsk.

Thi nidkærhed for dit hus har fortæret mig, og de forhånelser fra dem, som hånede dig, er faldet på mig. Salmernes Bog 69,9.

Guds nidkærhed, som er Hans skinsyge, repræsenterer det element i Guds karakter som en skinsyg Gud, hvis skinsyge hjemsøger tredje og fjerde slægtled hos dem, der hader Ham. I Johannesevangeliet kapitel to lod Helligånden det komme til udtryk, at den renselse, som Pagtens Sendebud fuldbyrder, finder sted i det fjerde og sidste slægtled, skønt der altid endnu er nogle af det tredje slægtled tilbage, når den sidste generations bæger er fyldt. Den generation er en utro slægt af øgleyngel.

Moses repræsenterede den fjerde generation, og det var da, at Moses i seksogfyrre dage modtog undervisning om opførelsen af templet. I disse dage modtog han loven, som i det andet bud fastslår, at Guds nidkærhed åbenbares i tredje og fjerde slægtled.

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmede i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. Men også det folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de drage ud med stort gods. Og du skal gå til dine fædre i fred; du skal begraves i en god alderdom. Men i det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuld. 1 Mosebog 15:13–16.

I det gamle Israels sidste generation blev den kristne kirkes tempel, som Peter kaldte et »åndeligt hus«, opført. I løbet af denne historie åbenbarede Gud to gange sin nidkærhed, da Han i sin iver rensede templet. I 1844 havde Gud oprejst milleritternes åndelige tempel, og endnu en gang havde Han gået de tidligere udvalgte folk forbi. I denne historie kom pagtens Engel pludseligt den 22. oktober 1844.

Hans fremkomst var blevet forberedt gennem William Millers tjeneste. Da protestanterne og milleritterne nærmede sig den 22. oktober 1844, blev to klasser prøvet. Protestantens prøve indtraf ved endens tid ved den første engels ankomst i 1798. Efter at det budskab, som skulle både „rense

og lutre“ Levis sønner, blev formaliseret i 1831, begyndte prøvelsen af protestanterne, da den første engels budskab blev bemyndiget den 11. august 1840. Den 19. april 1844 bestod protestanterne ikke prøven og blev Babylons døtre.

Den anden engel ankom dernæst, og Milleritternes tro blev da prøvet, og en renselse og udskillelse blev fuldbyrdet. Da den anden engels budskab blev givet kraft på lejr mødet i Exeter den tolvte til den syttende august, blev prøvelsen af Milleritternes adskillelse mellem de vise og de dårlige Milleritter fuldbyrdet.

Forskellen mellem de vise og de dårlige var olien, som var det profetiske budskab i Midnatsråbet. Da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844, var templet blevet opført (på seksogfyrre år). På det tidspunkt kom Pagtens Engel pludselig til sit tempel.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for at rense helligdommen, sådan som det fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle af dage, sådan som det skildres i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og denne er også fremstillet ved brudgommens komme til brylluppet, som Kristus beskriver i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Det var da, at Pagtens Engel begyndte sit værk med at rense og lutre de milleritiske disciple, som i Malakias, kapitel tre, identificeres som Levis sønner.

Mange, som drog ud for at møde Brudgommen under den første og den anden engels budskaber, afviste det tredje, det sidste prøvende budskab, der skal gives til verden, og en lignende holdning vil blive indtaget, når det sidste kald lyder.

„Enhver enkelt del af denne lignelse bør omhyggeligt studeres. Vi er fremstillet enten ved de kloge eller ved de dårlige jomfruer.“ Review and Herald, 31. oktober 1899.

Da den første engels budskab blev udrustet med kraft den 11. august 1840, sluttede skarer sig til Miller-bevægelsen. Derefter, den 19. april 1844, forlod en stor gruppe bevægelsen. Den 22. oktober 1844 er den traditionelle opfattelse, at der var omkring halvtreds sjæle, som ved tro trådte ind i det Allerhelligste. Hvis man antager, at tallet er omtrent halvtreds sjæle, som i begyndelsen fulgte den tredje engels lys, hvad betyder det da, når vi bliver underrettet om, at „mange“, som havde antaget den første og den anden engels budskaber, „afviste det tredje, det sidste prøvende budskab“?

Pagtens Sendebud kom pludseligt til sit tempel og åbnede lyset over helligdommen i himlen og den tredje engels budskab for de halvtreds, som fortsatte ind i den tredje engels erfaring, men de blev i begyndelsen spredt. Deres skuffelse var da større end den første skuffelse, skønt vi af Søster White bliver oplyst om, at deres skuffelse ikke var så stor som disciplenes efter korset.

I begge parallelle historiesforløb åbnede Kristus sit profetiske ord for de skuffede, og i 1850 siger søster White, at det blev vist hende, at Herren da på ny rakte sin hånd ud for at samle sit folk.

„Den 23. september [1850] viste Herren mig, at han anden gang havde udrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden blev Israel slået og sønderrevet; men nu i samlingstiden vil Gud helbrede og forbinde sit folk. Under spredningen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingstiden, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have deres tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var en skam, om nogen henviste til spredningen for at finde eksempler, som skulle styre os nu i samlingstiden; for dersom Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde da, ville Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver offentliggjort i et blad, som at den bliver prædikeret.“
Review and Herald, 1. november 1850.

Ved korset var disciplene blevet spredt, og i den historie begyndte Han tre dage senere at samle sine spredte disciple. Det var omtrent tre år efter slutningen af 1844, at Kristus begyndte at samle sin spredte hjord. I den historie ledte Han sit folk til at påbegynde udgivelsesarbejdet og til at udgive den anden af Habakkuks to tavler, som blev fremstillet ved slutningen af 1850 og derefter begyndte at blive udbudt til salg i Review and Herald i januar 1851.

1843-kortet havde været den fysiske fremstilling af det budskab, som rensede det tempel, der blev oprejst i historien om den første og den anden engels budskaber. Med den tredje engels ankomst havde Gud til hensigt at fuldende sit værk og tage sit folk hjem, men de gjorde oprør, ligesom det gamle Israel gjorde, og både det gamle og det moderne Israel blev derefter pålagt at vandre i ørkenen. Havde de adventister, som oprindeligt havde taget imod lyset fra den tredje engel, vandret videre i tro og båret den fysiske fremstilling af deres budskab, som var 1850-kortet, kunne de have fremmet Jesu andet komme og være gået hjem. Men det var deres bestemmelse at gentage historien om Josva og Kaleb og de ti utro spejdere.

„Hvis adventisterne efter den store skuffelse i 1844 havde holdt fast ved deres tro og var gået samlet videre i Guds åbenbarede forsyn, idet de tog imod den tredje engels budskab og i Helligåndens kraft forkyndte det for verden, ville de have set Guds frelse; Herren ville kraftigt have virket sammen med deres bestræbelser, arbejdet ville være blevet fuldført, og Kristus ville for længst være kommet for at modtage sit folk til deres løn. Men i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af de adventtroende deres tro.... Således blev arbejdet hindret, og verden blev efterladt i mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt anderledes ville da ikke vor historie have været!“
Evangelism, 695.

Johannes Døberen og William Miller banede vejen for, at Kristus pludseligt kunne komme og rense et folk, som under Helligåndens kraft ville bringe frelsens budskab til hele verden. Kristi disciple fuldførte deres opgave, men adventismens begyndelse gjorde det ikke. I 1856 var de faldet i Laodikeas tilstand, afviste det fremadskridende lys om de „syv tider“ og påbegyndte i 1863 processen med tiltagende oprør helt frem til den snart kommende søndagslov. Oprøret i 1863 blev forbilledligt fremstillet ved de ti spejders oprør. Ved afslutningen af de fyrre års ørkenvandring blev det gamle Israel ført tilbage til den samme prøve og gav således et eksempel på, at det moderne Israel føres tilbage til den indledende prøve.

De ti spioners oprør i Kadesh blev gentaget i Kadesh fyre år senere. De ti spioners oprør, som førte til de fyre års ørkenvandring, repræsenterer oprøret i 1863, da det moderne Israel fremkaldte deres egen vandring i Laodikeas ørken. Ved slutningen af de fyre år blev det gamle Israel igen ført til Kadesh, hvorved det identificeres, at den prøve, som rensede milleritisk adventisme ved oprøret i 1863, skal gentages, når Pagtens Sendebud igen pludseligt kommer til sit tempel igen.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Ved erobringen af Gilead og Basan var der mange, som mindedes de begivenheder, der næsten fyre år tidligere i Kadesh havde dømt Israel til den lange ørkenvandring. De så, at spejdernes beretning om det forjættede land i mange henseender var korrekt. Byerne var befæstede og meget store og blev beboet af kæmper, i sammenligning med hvem hebræerne blot var dværge. Men de kunne nu se, at deres fædres skæbnesvangre fejl havde bestået i, at de mistroede Guds magt. Dette alene havde hindret dem i straks at gå ind i det herlige land.“

„Da de først stod rede til at drage ind i Kana'an, var foretagendet forbundet med langt mindre vanskelighed end nu. Gud havde lovet sit folk, at dersom de ville adlyde hans røst, ville han gå foran dem og stride for dem; og han ville også sende hvepse for at drive landets indbyggere bort. Folkenes frygt var ikke i almindelighed blevet vakt, og der var kun gjort ringe forberedelse for at hindre deres fremgang. Men da Herren nu bød Israel at drage frem, måtte de rykke frem mod vågne og mægtige fjender og måtte kæmpe mod store og veløvede hære, som havde forberedt sig på at modstå deres fremrykning.

„I deres kamp med Og og Sihon blev folket stillet over for den samme prøve, under hvilken deres fædre så åbenlyst havde svigtet. Men prøven var nu langt mere alvorlig end dengang, da Gud havde befalet Israel at drage frem. Vanskelighederne på deres vej var blevet stærkt forøget, siden de nægtede at gå frem, da de blev opfordret til det i Herrens navn. Således prøver Gud stadig sit folk. Og hvis de undlader at bestå prøven, fører Han dem atter til det samme punkt, og anden gang vil prøven komme nærmere ind på dem og være mere alvorlig end den foregående. Dette fortsætter, indtil de består prøven, eller, hvis de stadig er genstridige, drager Gud sit lys bort fra dem og lader dem blive i mørket.“ Patriarchs and Prophets, 436, 437.